

[Melchior]

ikke kunne gå hånd i hånd. Det tror jeg nu godt de kan. Man kan godt ud af kærlighed have ønske om økonomisk fornuft. Jeg elsker min kone højt, og hun hævder det samme modsat, men vi forsøger da at bære os økonomisk fornuftigt ad i fællesskab. Det lykkes ikke altid, men hensigten derom går aldeles ikke ud over følelserne eller alle disse gode hensigter. Jeg vil netop sige, at CD nærer den samme kærlighed.

Jeg vil så gerne henvende mig til ministeren og sige, at det forslag, som jeg har tilladt mig at lægge på bordet, og som ministeren skal få skriftligt om lidt, ikke slår én eneste tradition i stykker. Men ministeren kan ifølge hele sin grundindstilling ikke være imod at bidrage til at undersøge, om der kan startes nogle nye. Dem starter man jo ikke sådan programmeret – men ved at forsøge at gå nye veje.

Ministeren sagde, at man vel ikke skal beslutte uden grundlag. Jeg har heller ikke her, hverken fra konservative forespørgere eller fra undertegnede, hørt noget som helst, der anfægter, at der skal skaffes det bedst mulige grundlag. Der er ingen, der har anfægtet ministerens bemyndigelse til at gøre det, han gør så udmærket, med ét eneste komma. Tværtimod har f. eks. CDs forslag haft til hensigt at udvide og forbedre beslutningsgrundlaget. Der er ikke stillet forslag om, at der skal ske afbæk i nogen af de udmærkede ting, som ministeren har sat i gang.

Så siger ministeren og fru Birte Weiss, at jeg er skrāsikker. Jeg indrømmer, at jeg måske har råbt lidt for højt op, og jeg ved godt, at selv om man taler højt, bliver argumenterne ikke bedre af den grund, men hvis man tillige hører efter ordene, så er det modsatte rigtigt. Jeg har nemlig ikke sagt noget som helst, som anfægter, som jeg lige har påpeget, ministerens bemyndigelser eller ministerens gerninger.

Jeg har heller ikke sagt, at det er en løsning på lang sigt, jeg har forelagt her. Ministeren sagde som afrunding af sine bemærkninger til mig, at det jo ikke er nogen løsning på lang sigt, og det kom også meget stærkt og måske en lille smule skævsikkert. Jeg har aldrig hævdet, at det er en løsning på lang sigt. Tværtimod, hr. minister – undskyld, det må jeg ikke sige, men jeg vil sige til ministeren, at det modsatte er tilfældet. Når han får det at læse, så vil han se, at jeg gentagne

gange talte om et forslag til et eksperiment, som ikke foregriber nogen endelig løsning, som skal være af begrænset varighed, og hvis formål det skal være at udvide erfaringsgrundlaget, inden langsigtede beslutninger skal træffes. Så mange var ordene.

Jeg var meget glad for at være i relativt selskab med den glimrende afdøde socialdemokratiske statsminister Viggo Kampmann. Det ny Teater er altså en del af ideen. Det kan udmærket, som ministeren selv så fint sagde, være, at det skal være på Frederiksberg, Falkonerscenen, eller at det skal være Tivolis Koncertsal eller måske et andet sted. Jeg har set ret store forestillinger på Det ny Teater; sådan rent i flæng og ud af hukommelsen vil jeg nævne »Insektiv«, »Balkonen«, »Bal i den Borgerlige«, som efter hastig hukommelse var ganske store skuespil udstyrmæssigt set, og der har også optrådt verdensballetter på den scene. Jeg vil altså gerne først overbevises om, at denne scene ikke er egnet, men så finder vi en anden.

Så til sidst et ord om de knækkede chefer. Jeg vil gerne sige undskyld, hvis nogen nuværende, tidligere eller kommende chefer har følt sig på nogen måde krænkede. Jeg tror nok, at mit ordvalg, når det ses efter, vil vise, at det ikke har været hensigten og egentlig heller ikke har været udtalt. Men jeg tror nok, at hvis ministeren har tid en times tid engang og vi blader nogle gamle avisårgange igennem, så vil vi nok se mange beviser på knækkede chefer i den forstand, at de ikke har kunnet være mirakelmagere, andet lå der ikke i det. Jeg frygter, at opgaven er for svær for selv den dygtigste, andet skulle der ikke ligge i det. Jeg beklager, hvis nogen personer har forstået det anderledes, og det være altså hermed redresseret. Om man har været der i 19 år eller har været der under besættelsen, har intet at gøre med, hvorvidt den kunstneriske opgave er lykkedes. Jeg vil på ny henvise til den panikagtige flugt af kunstnere af alle arter, der har været fra dette teater, hvilket sammen med de fremragende forestillinger, vi i øvrigt har kunnet glæde os over, er et bevis på, at opgaven muligvis skal forsøges løst på en anden måde.

Ole Henriksen (SF):

Jeg har forstået på debatten i dag, at den forespørgsel, det konservative folkeparti har